

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5287/2018
04.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Јакшић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за телекомуникације „Телеком Србија“ А.Д. Београд, са умешачем на страни туженог Предузећем за пружање услуга и истраживачки развој области телекомуникација „Wireless media“ d.o.o., са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Горица Лазић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији умешача на страни туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 бр. 33/17 од 29.11.2017. године, у седници већа одржаној 04.06.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији умешача на страни туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 бр.33/17 од 29.11.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија умешача на страни туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж4 бр.33/17 од 29.11.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду П4 бр.139/14 од 20.12.2016.године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је утврђено да је тужени повредио ауторска права тужиоца тако што је дана ... 2012. године, на интернет сајту www.mondo.rs неовлашћено јавно саопштио ауторско дело, без назначења имена или псеудонима тужиоца као аутора и ауторско дело саопштио у непотпуној форми – фотографију „...“, чиме је тужиоцу нанео имовинску и неимовинску штету. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете настале због повреде ауторског права, јер је дана ... 2012. године на интернет сајту www.mondo.rs неовлашћено јавно саопштио ауторско дело тужиоца – фотографију „...“, исплати износ од 17.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.12.2016. године, као дана пресуђења па све до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде моралних права аутора јавним саопштавањем ауторског дела „...“ без назначења имена или псеудонима тужиоца као аутора, исплати износ од 41.500,00 динара са законском затезном каматом

почев од 20.12.2016. године, као дана пресуђења до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде моралних права аутора јавним саопштавањем ауторског дела – фотографије „...“ у непотпуној форми, исплати износ од 41.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од 20.12.2016. године, као дана пресуђења до коначне исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати укупан износ од 80.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж4 бр.33/17 од 29.11.2017. године, одбијене су жалбе туженог и умешача и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П4 бр.139/14 од 20.12.2016. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену умешач на страни туженог је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. нису испуњени. У конкретној правној ствари предмет тражене правне заштите је утврђење повреде ауторских права тужиоца неовлашћеним јавним саопштавањем ауторског дела - фотографије „...“ без назначења имена или псеудонима тужиоца као аутора и у непотпуној форми и накнада материјалне и нематеријалне штете коју тужилац због тога трпи. Побијана одлука којом је одбијена жалба и потврђена првостепена пресуда којом је усвојен тужбени захтев заснована је на примени и тумачењу релевантних одредби Закона о ауторским и другим сродним правима („Службени гласник РС“ бр. 104/09... 119/2012) у складу са правним схватањима израженим у бројним судским одлукама у истим или сличним чињеничним и правним ситуацијама. Ревизијски наводи о неуједначеној судској пракси у погледу досуђивања висине накнаде материјалне и нематеријалне штете указивањем на ауторски текст „Анализа судских спорова из области заштите фотографије као ауторског дела“, аутора др. Драгице Попеску, судије Апелационог суда у Београду, објављен у Билтену Апелационог суда у Београду број 9/2017, у коме се анализирају судске одлуке у овој области, као и позивање на другачије пресуде апелационих судова достављене уз ревизију, не оправдавају одлучивање о посебној ревизији из законом прописаних разлога. О праву тужиоца на накнаду материјалне штете због повреде ауторског права и њеној висини правилно је одлучено на основу члана 19, 169, 170 и 205. став 1. Закона о ауторским и сродним правима а о праву на накнаду нематеријалне штете и њеној висини правилном применом члана 205. став 1. тачка 5. истог закона у вези са члановима 15. и 17. тог закона, као и члана 200. став 2. Закона о облигационим односима, према околностима конкретног случаја и утврђеним

чињеницама. Како се посебна ревизија из законом прописаних разлога може изјавити само због погрешне примене материјалног права, неосновано се у ревизији указује на погрешну примену правила о терету доказивања и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. О активној легитимацији тужиоца такође је правилно одлучено на основу члана 9. став 2. Закона о ауторским и сродним правима, те не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права и у том погледу, јер уз ревизију нису приложене правноснажне судске одлуке којима је на другачији начин одлучено у истој или сличној чињеничноправној ситуацији, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначавањем судске праксе.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретној правној ствари тужба за утврђење повреде ауторских права тужиоца и исплату накнаде материјалне и нематеријалне штете поднета је 16.05.2014. године. Вредност предмета спора означена у тужби је 100.000,00 и та вредност није мењана до окончања поступка пред првостепеним судом. Спор је правноснажно окончан другостепеном пресудом донетом 29.11.2017. године.

Како означена вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија умешача на страни туженог није дозвољена. Одредба члана 214 а Закона о ауторским и сродним правима („Службени гласник РС“ бр.104/09, 99/11, 119/12, 29/16, 66/19) додата је изменама тог закона објављеним у „Службеном гласнику РС“ бр. 66/19 од 18.09.2019. године, дакле, након правноснажног окончања овог спора доношењем другостепене пресуде, због чега нема места примени става 4. овог члана који прописује да је ревизија увек дозвољена у споровима због повреде ауторског и сродних права када се не односи на имовинскоправни захтев.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Одлука о трошковима ревизијског поступка у ставу трећем изреке донета је на основу члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП јер трошкови настали поводом изјављивања одговора на ревизију нису били потребни за вођење парнице.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић